

In de Karpaten

***"De lieflijkheid van de Heere, onze God, zij over ons;
bevestig het werk van onze handen over ons."* (Ps 90:17)**

Indrukwekkende reizen

In december 2023 en ook in februari van dit jaar zijn we weer naar Oekraïne geweest. In december reisden Roel en Arie en Wim en Ria naar Oekraïne. In februari reden we met drie busjes en een team van zeven personen: Bapke, Bianca, Jente, Sander, Jasper, Wim en Ria. Het waren weer indrukwekkende reizen.

We merkten op één manier minder van de oorlog; de stroom viel niet uit en we hadden maar een paar keer luchalarm. Maar de zorgen lijken wel groter te worden. We hoorden aangrijpende verhalen over militairen die krijgsgevangen zijn gemaakt of gesneuveld zijn. Elke stad, elk dorpje heeft zijn eigen 'helden' die gesneuveld zijn in de oorlog. We spraken met militairen die armen en/ of benen zijn kwijt geraakt aan het front. Stonden de mannen aan het begin van de oorlog in de rij om het leger in te gaan, nu proberen ze er juist uit te blijven. Mannen tussen de 18 en 60 jaar durven de straat niet meer op; ze zijn bang opgepakt te worden voor het leger. Dat betekent vaak dat ze niet meer naar hun werk gaan en dus ook geen inkomen meer hebben. En dat terwijl prijzen van voedsel en vaste lasten blijven stijgen.

Hoe mooi is het dan te horen wat de hulp van een sponsor betekent voor een gezin! Zoals de vrouw die 68 kilometer reisde naar het kantoor van Chesed om ons te komen bedanken. Lees hierover meer op blz. 4. Op veel manieren mochten we de mensen weer bemoedigen; niet alleen materieel, maar ook vanuit Gods Woord. Alle dank en eer hiervoor aan God alleen!

In deze niewsbrief...

Allerlei soorten hulp

De Anne Frank
van Tsjernivtsi

Misha in
krijgsgevangenschap

Bezoek aan
Prothese Centrum

Joodse gezinnen

Elke plaats heeft zijn eigen 'helden'

Allerlei soorten hulp

Bezoek aan ziekenhuis

Terugkijkend op de achterliggende twee reizen zijn we dankbaar dat we weer zoveel hulp hebben kunnen bieden, op verschillende manieren en aan verschillende groepen mensen.

Voor Oekraïners die nog in het oosten wonen, waar gebrek is aan alles, brachten we allerlei spullen, zoals kleding, schoenen, pampers, voedsel etc. Onze contactpersoon Viktor zorgt steeds dat het naar het oosten wordt gebracht. We krijgen foto's en filmpjes, waarop dankbare mensen met onze spullen te zien zijn.

Ook hebben we al honderden first-aid-kits opgestuurd naar het oosten, voor het leger. We zijn dankbaar dat we steeds weer nieuwe ladingen gratis krijgen. Want steeds opnieuw wordt er om deze 'EHBO-kits' gevraagd.

Verder brachten we medische spullen naar verschillende ziekenhuizen in verschillende plaatsen. We hadden ook krukken, rolstoelen, rollators etc. voor hen bij ons. De directeur van het ziekenhuis ontving ons in zijn kantoor en liet ons daarna het ziekenhuis zien.

Daarnaast laten we nog steeds voedsel en voedselpakketten uitdelen op diverse plaatsen. Niet alleen aan mensen in het oosten, maar ook aan mensen in het westen van Oekraïne. Want daar wonen veel vluchtelingen uit het oosten, die ook aan van alles gebrek hebben. We helpen hen dan via de Joodse gemeenschap, waar ze een pakket op mogen halen.

En natuurlijk hebben we spullen bij ons voor onze sponsorgezinnen. Deze keer hadden we voor elk gezin o.a. weer een pakket van de Plusmarkt.

Een pakket voor een sponsorgezin

Voedselpakket

Medische spullen voor ziekenhuis

Vluchtelingen uit het oosten

Samenkomsten met sponsorgezinnen

Op onze reizen kunnen we onmogelijk alle gezinnen bezoeken die gesponsord worden. Het is dan ook altijd heel fijn als onze contactpersonen een ontmoeting organiseren met meerdere personen tegelijk. In februari hadden we zowel in Tsjernivtsi als in Uzgorod een ontmoeting met veel gesponsorde gezinnen tegelijk.

De Anne Frank van Tsjernivtsi

In Tsjernivtsi mocht Wim eerst een lezing houden op de universiteit. De professor geschiedenis had zijn boek "Het bloed schreeuwt uit de aarde" gelezen en was ervan onder de indruk. Hij wilde dat zijn studenten dit ook hoorden. Daarna gingen we naar een zaal, waar de Joodse mensen al op ons zaten te wachten. Het was juist die maand het 100e geboortjaar van Selma Meerbaum-Eisinger, de Anne Frank van Tsjernivtsi. Selma schreef gedichten en ook zij overleed in een kamp, net als Anne. Er werd door verschillende Joodse mensen een gedicht van haar voorgedragen. Daarna mochten wij ons team voorstellen. Uit handen van de rabbijn kregen we als Roechama nog een soort oorkonde, uit dankbaarheid dat we al 5 jaar de Joodse gemeenschap in Tsjernivtsi helpen. Daarna was er een tafel met lekkers en konden we met onze gesponsorde gezinnen praten.

Sabbatavond

Ook in Uzgorod ontmoetten we veel van onze gesponsorde gezinnen in één keer. Op sabbatavond hadden we met elkaar een maaltijd in een restaurant. We zongen met elkaar, luisterden naar een uitleg van de Bijbel en openden de sabbat met het aansteken van de kaarsen. We hadden een gezellige tijd met elkaar. Aan het eind overhandigden we iedereen nog een tasje met wat cadeautjes. Maar we bezoeken ook altijd gezinnen thuis, omdat we dan een goed beeld van de situatie krijgen. Op beide reizen hebben we dan ook een behoorlijk aantal gezinnen thuis kunnen bezoeken. Op blz. 6 en 7 lichten we er een paar bezoeken uit.

Oorkonde voor Joodse gemeenschap

'Onze' gezinnen in Tsjernivtsi

Een gesponsord gezin

Op bezoek bij Oleg

Praten met gesponsordden

Misha in krijgsgevangenschap

In het kantoor van Chesed

Heel belangrijk en noodzakelijk

Vanuit Tsjernivtsi was weer gevraagd om spullen voor het leger. Deze keer hadden we niet alleen veel first-aid-kits bij ons, maar ook veel voedselproducten.

We werden uitgenodigd op een militaire basis. We merkten hoeveel respect de Oekraïners hebben voor de militairen. Want terwijl wij stonden te wachten tot het hek openging, stopten alle auto's al om ons door te laten.

Nadat we alle spullen hadden uitgeladen, werden we binnen uitgenodigd. Op de tweede verdieping was een soort sportzaal, waar Sander even de uitdaging aanging zich te meten met een militair. Daarna lieten ze ons allerlei 'trofeeën' zien, oftewel, op de Russen buitgemaakte munitie. We hadden voor hen ook een grote generator bij ons, maar die stond nog in de andere bus, die nog bij het hotel stond. Een paar militairen gingen ons daarom voor naar het hotel, waar we hem overlaadden. De volgende dag schreef onze contactpersoon: *"Het leger heeft nogmaals gevraagd jullie door te geven dat jullie hulp HEEL belangrijk en noodzakelijk was!!! Ze vragen, indien mogelijk, de volgende keer ook tourniquets mee te nemen."* We zullen zeker ons best doen de volgende keer tourniquets, die levensreddend zijn, en andere spullen voor hen mee te nemen.

Krijgsgevangen

In Chmelnitski hadden we nog een ontmoeting die diepe indruk op ons maakte. Op het kantoor van Chesed werden we opgewacht door Lena, een vrouw die we al jaren sponsoren. Ze was met openbaar vervoer helemaal uit haar dorpje naar Chmelnitski gekomen, een reis van 68 kilometer, om Roechama te bedanken. Ze had allemaal cadeautjes bij zich om haar dankbaarheid te tonen. Opgewonden vertelde ze over haar man, Misha, die krijgsgevangen was gemaakt. Een kennis van haar had op een Russische site een filmpje gevonden, waar haar man op stond met andere gevangenen, gebonden en kaalgeschoren. Ze liet ons het filmpje zien. Op dat moment besef je hoe groot het leed is van mensen die een geliefde hebben, die in Rusland gevangen zit! Het was een ontroerende ontmoeting.

Trofeeën

Krachtmeting

Lena reisde 68 kilometer

Prothese Centrum

Met Petja en drie gewonde militairen

Protheses en ortheses

Nadat we alle spullen uitgeladen hadden die voor Viktor bestemd waren, kwam Petja, de arts van het Prothese Centrum. We hadden namelijk spullen bij ons voor het ziekenhuis, maar ook spullen voor het Prothese Centrum, omdat er gevraagd was om protheses en ortheses. We moesten even op hem wachten, omdat hij nog met een operatie bezig was in het ziekenhuis. Toen hij kwam, zocht hij uit wat zijn centrum kon gebruiken en daarna gingen we met elkaar naar het centrum, waar gewonde militairen protheses aangemeten krijgen. Dit was heel indrukwekkend. We kregen een rondleiding en waren erg onder de indruk van wat we zagen. We spraken met mannen, die in het leger armen en/of benen verloren hadden. Ze hadden een prothese en konden weer lopen, zij het nog wel met krukken. De mannen slaperen in een hotel. Ze worden 's morgens opgehaald, tussen de middag worden ze weer naar het hotel gebracht voor middageteten en daarna weer opgehaald. Alles is heel goed geregeld. Wel vertelde de arts, dat ze graag nog een tweede personenbusje zouden willen hebben; zie blz. 8.

Eén van ons team, Jasper, mocht proberen te lopen met een prothese. De knul die Jasper hierbij begeleidde, miste twee benen onder de knie, één hand en aan de andere hand had hij halve vingers. Maar hij liep gewoon, zonder krukken en hij was nu in het centrum voor een kunsthand.

Jasper mag proberen te lopen met prothese

Alles door geloof

Petja liet ons allerlei apparaten zien. Enkele daarvan had hij zelf gemaakt. En een gewone oven had hij groter gemaakt, zodat er grotere vormen in passen. Op onze vraag hoeveel mannen er al geholpen waren, antwoordde Petja: "We tellen niet hoeveel er geholpen zijn, we tellen hoeveel er nog op de wachtlijst staan. Dat zijn er nog 1500." De arts Petja is een gelovige broeder. Het centrum wordt gerund vanuit geloof; ze leven van giften. Het devies van Petja was: "Leef in geloof. Als je leeft in geloof, kun je bergen verzetten." We zagen hoe dit in dit centrum werkelijk praktijk werd!

Jasper, Sander, Petja, Wim, Viktor

Ontmoeting met de Joodse gezinnen

Op bezoek, een jaar geleden

Alleen maar goed van God spreken

In december bezochten we de 85-jarige Tanja. Zij is weduwe van Valodja, de Joodse vioolbouwer en violist, die vijf jaar geleden overleed. Nog maar een maand geleden overleed ook Tanja's zoon Sasja. Ruim 20 jaar geleden kwam bij hem al een hersentumor openbaar. In die tijd werkte hij nog als chirurg in Kiev. Sasja heeft door de jaren heen veel behandelingen, operaties en chemokuren ondergaan. Zijn moeder nam hem toen weer in huis en heeft al haar krachten gegeven om hem te verzorgen. Dat alles heeft er door Gods genade voor gezorgd dat zijn leven met jaren verlengd is. We bezochten hem een jaar geleden voor het laatst, toen lag hij al helemaal op bed. Nu kwamen we om Tanja te condoleren en te troosten. Ze had een mooi getuigenis: "God zij dank. Tot het eind toe was hij nog helder, hoewel hij al gedeeltelijk verlamd was. Elke avond lazen we samen uit de Bijbel en baden we samen. Toen Sasja stervende was, hebben we samen met de patranas (de thuiszorg) en de pastor gebeden en gezongen over de eeuwige heerlijkheid; hij is zacht ingeslapen." Tanja vertelde daarna over Sasja, zoals wij hem ook kenden, als een hele lieve, zachtaardige man: "Hij heeft nooit geklaagd, hij wilde graag nog 65 worden, het was ook zo'n vechter, maar hij is niet ouder dan 58 geworden.

Zijn oudste zoon woont met twee kleine kinderen in Praag. Hij durfde niet te komen omdat hij dan misschien het land niet meer mocht verlaten, maar zou moeten dienen in het leger." Tanja vertelde ook hoe Sasja het arts zijn als roeping had ervaren: "Hij was de ster van de universiteit, maar hij was helemaal niet hoogmoedig of trots. Zijn vrouw heeft hem in de steek gelaten en pas na zijn overlijden heeft ze vergeving aan mij gevraagd. Ik heb haar nooit iets laten merken van verwijt of iets dergelijks." Over God wil Tanja alleen maar goed horen: "Als mensen tegen mij begonnen te zeggen: "Waarom liet God dit met Sasja gebeuren, zo'n lieve man?" Dan zei ik altijd gelijk: "Stop, ik heb deze vraag nooit gesteld. En ik heb ook nooit iemand toegestaan deze vraag te stellen." Het was een heel fijn bezoek, dat we met gebed afsloten.

Nu een condoleance bezoek

Veel speelgoed en blijde kinderen

Bang om slecht nieuws te krijgen

Op de februarireis hebben we in het kantoor van Chesed in Ternopil eerst drie gezinnen tegelijk ontmoet. We deelden de Plusdozen, veel speelgoed, kaas en stroopwafels uit. Daarna bezochten we Loeda en haar gehandicapte dochter Anna thuis. Loeda zorgt al 50 jaar voor Anna. Haar man verliet het gezin direct toen hij zag dat Anna gehandicapt was; ze werd geboren met een hersenverlamming. Ondertussen is Loeda al bijna 80 jaar en valt het niet mee om de zorg voor Anna te dragen. Ze krijgt 3x per week een thuishulp, die geregeld is door Chesed. Gelukkig woont een dochter van haar overleden zus, een nicht van haar dus, in de buurt. Met haar heeft Loeda veel contact. De zoon van haar nicht is 36 jaar en dient al in het leger vanaf de eerste dag van de oorlog 24 februari 2022: *"Mijn nicht zit als het ware de hele dag bij de telefoon, bang om het slechte nieuws te krijgen over haar zoon, over twee*

maanden komt hij voor het eerst met verlof." De broer van mijn nicht woont in Israël, daar belt ze veel mee sinds 7 oktober. *"Waar hij woont is het veilig."* Anna was heel blij met het bezoek en ze houdt heel erg van knuffelen. Ze heeft Jentes hand niet meer losgelaten tijdens het hele bezoek. Wat het voor Loeda zwaar maakt is dat Anna niet meer naar buiten wil. En Loeda kan haar niet alleen laten. Ze kan nu alleen nog zelf naar buiten als de thuiszorg in huis is. Er zijn nog meer problemen: *"De prijzen stijgen en het pensioen blijft hetzelfde, de helft van het pensioen gaat op aan medicijnen; ikzelf heb diabetes en Anja heeft ook haar medicijnen, maar het allerergste is dat het oorlog is."* Bij luchtalarm schuilen ze in de hal. We bemoedigden hen en gaven de Plusdoos en ook het boek de Schuilplaats. Mag dat boek en ook de kaarten en de kalender hen tot troost zijn. Er is een Schuilplaats bij Hem, Die de weduwen en wezen tot een Man en Vader wil zijn.

Jente en Anna

Autootjes

Vol verwachting ...

Personenbus

Voor het Prothese Centrum is dringend behoefte aan een personenbusje.

De gewonde militairen komen overal vandaan. Ze mogen daarom in een hotel wonen, in de buurt van het centrum. Maar ze kunnen zich nog niet zelf verplaatsen. Ze worden daarom gehaald en gebracht met een personenbusje. Ze reizen de afstand vier keer per dag, omdat ze ook in het hotel warm middageten krijgen. Het centrum beschikt echter maar over één personenbus, terwijl er veel gewonde militairen vervoerd moeten worden. Ze zouden heel graag een tweede busje hebben. De kosten daarvan bedragen tussen de 11.000 en 14.000 euro. We hebben gezegd dat we sponsors gaan zoeken en we vertrouwen dat we met elkaar dit bedrag bij elkaar krijgen. Willen jullie meehelpen een personenbus aan te schaffen? Vermeld bij de gift dan: Personenbus.

IBAN
NL54 RABO 0362 4394 86

Sponsorplan

Structureel een Joods persoon of gezin helpen? We hebben altijd mensen voor wie we nog een sponsor zoeken! Geïnteresseerd? Stuur een mailtje naar: info@roechama.nl

Weten hoe het met uw gesponsorde persoon of gezin gaat?

Meestal is er nauwelijks of geen nieuws over de personen die we sponsoren. In die gevallen sturen we de sponsors dan ook geen nieuwe informatie. Maar wilt u gewoon eens weten hoe het met hen gaat, mail ons gerust!

We hebben rechtstreeks contact met al onze contactpersonen. Als we hen iets vragen, krijgen we vaak dezelfde dag al antwoord.

U kunt ons dus altijd mailen!

www.roechama.nl

Stichting Roechama

Claes de Jongestraat 31
2957 AD Nieuw-Lekkerland
Tel: 0184-683478
E-mail: info@roechama.nl

IBAN : NL54 RABO 0362 4394 86
BIC : RABONL2U
KvK nr: 24358678
RSIN nr : 813093867

